

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς. Γίνεται πολιτικὴ συζήτηση, καὶ ἡξεύρομεν τί μαχικὸν θέλητρον ἐξασκοῦν αἱ δύο αὐτὰ λέξεις ἐπὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Τ' ἀκρατήρια κατάρμεστα μέχρις ἀσφυξίας, οἱ βουλευταὶ δὲν προφθάνουν νὰ διανέμουν εἰσιτήρια, — ἐν εἰσιτήριον διὰ τὴν Βουλὴν θεωρεῖται μεγάλη χάρις διὰ τοὺς παρεπιδημοῦντας ἐπαρχιώτας, — καὶ ὁ Πρόεδρος νὰ κρούη τὸν κώδωνα διὰ νὰ ἐπιβάλῃ ἡσυχίαν καὶ τάξιν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ῥητόρων — κάθε κόμμα ἔχει τοὺς ἐπιφανεῖς του, — ὠμίλησαν καὶ οἱ τρεῖς ἀρχηγοί. Τί εἶπον; πῶς ὠμίλησαν; ποῖος ὑπερίσχυσεν; Ἀπὸ ἡμᾶς μὴ περιμένετε κρίσιν· εἰς τὰ πολιτικὰ δὲν ἀναμιγνύομεθα. Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας μὴ γυρεύετε λογαριασμόν. Κάθε μία τὸ κόμμα τῆς, κάθε μία τὴν ἰδέαν τῆς. Τὸ ἀνεξάρτητον φρόνημα, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ περιμένη κανεὶς μίαν ἀληθῆ κρίσιν, δὲν εἶνε τὸ κυρίως χαρακτηρίζον τὸν τύπον μας. Καὶ λοιπὸν βροντᾷ ὁ Τρικοῦπης κατὰ τὸ Ἄστυ, ἀστράπτει ὁ Ράλλης κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ξυγκυᾷ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Πρωϊαν ὁ Δηλιγιάννης. Καθένας ἀπὸ αὐτοὺς κατετρόπως τοὺς ἀντιπάλους, κατεκεραυνοδόλησε τοὺς ἐχθρούς, κατεκυρίευσεν φρένας καὶ καρδίας, συνήθροισεν ὑπὸ τὴν σημαίαν του ὄλων τῶν Ἑλλήνων τὰ πλήθη... καὶ μέσα εἰς τὰς τόσας ὑπερβολὰς πηγαίνετε σεῖς τώρα νὰ εὑρετὲ τὴν ἀλήθειαν. Ἐξωγκώθησαν τόσῳ τὰ ψεῦδη, ὥστε δὲν τῆς ἀφῆκαν θέσιν τῆς δυστυχημένης αὐτῆς ζητιάνας...

Μία παλαιὰ γελοιογραφία τοῦ Θέμου Ἀννίνου, ἐν ἡμέραις δημοτικῶν ἐκλογῶν, παριστᾷ τὰ ἐκλογικὰ προγράμματα πλημμυροῦντα τοὺς τοίχους καὶ φθάνοντα μέχρι τῶν παραθύρων. Ἐν παραθύρον προσπαθεῖ νὰ φράξῃ ὁ κολλητής, ἀνεβασμένος εἰς ὑψηλὴν κλίμακα, ὅτε ἀνοίγει μὲ ὀρμὴν, διασχίζει τὸ πρόγραμμα καὶ προβάλλει ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἐν ἵπποδρομίῳ, ἄγριωπὸς ὁ κ. Στεφανίδης. Τὴν σκηνὴν αὐτὴν, ἢ μᾶλλον τὸ ἄτοπον αὐτὸ μοῦ ὑπενθύμισεν ἡ εἰδήσις περὶ τῶν πινακίδων, τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ ἰδρῶσῃ ἡ Ἀστυνομία εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη διὰ τὰς τοιχοκολλήσεις. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ εἰδοποιήσις προώδευσε τελευταῖον πολὺ καὶ ἐκ τῆς προόδου ταύτης ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα οἱ τοῖχοι. Κολλοῦν παντοῦ, νυχθημερόν, ἀδιακρίτως, ἀσυνεῖδῆτως. Οἱ κεντρικοὶ δρόμοι ἀσχημίζονται ἀπὸ μίαν ταπετσαρίαν χαρτίων ποικιλοχρῶν, συνεχῆ, ἀδιάσπαστον. Εἰς μᾶτην διαμαρτύρονται οἱ ἰδιοκτῆται· δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰντιταχθῆ κατὰ τῆς προόδου. Τώρα πρόκειται νὰ τὴν ὑποδοθῆσῃ, νὰ τὴν βάλλῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἡ Ἀστυνομία. Ὅπως γίνεται εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον θὰ ἐρισθοῦν καὶ ἐδῶ μέρη ἰδιαίτερα διὰ τὰς τοιχοκολλήσεις, θὰ τεθοῦν, ὅπως εἴπομεν, πινα-

κίδες, ὡς ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἔχει σήμερον μόνον, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, τὸ ξενοδογεῖον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Οἱ βουλόμενοι θὰ τὰς μεταχειρίζονται ἀντὶ ἀναλόγου τιμήματος· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πρέπει νὰ καταδιώκονται αὐστηρῶς οἱ μοχθηροὶ ἀστεῖοι, ἀνεόχλητοι σήμερον, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς ἔργον νὰ σχίζουν ἀπὸ τοὺς τοίχους τὰς εἰδοποιήσεις, καὶ τὰ προγράμματα φρέσκα φρέσκα, ἀκολουθοῦντες πολλὰκις — τί μανίαι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον! — τοὺς κολλητάς, ὅπως οἱ ἰγνεύομενος τοὺς κροκοδείλους...

Τὴν ἐλκεκτοτέραν μερίδα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας διέθεσεν εἰς πένθος ὁ θάνατος τῆς Ἀγγλαίας Προβελεγγίου. Ἀδελφὴ λογιῶν διαπρεποῦς, τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, σύζυγος ποιητοῦ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων παρ' ἡμῖν, τοῦ κ. Ἀριστομένου Προβελεγγίου, εὐρίσκειτο πάντοτε ἐν μέσῳ κόσμου δυναμένου καλῶς νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ ἐπιζήλια αὐτῆς προσόντα. Οἱ εὐτυχήσαντες νὰ γνωρίσουν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον, ἡξεύρουσιν ὅτι δὲν ἦσαν κοινὸς τύπος τὰ ἐγκώμια, τὰ δημοσιευθέντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς. Καὶ ἀληθῶς σεμνὴ ἦτο καὶ ἀληθῶς εὐφυῆς, καὶ μορφωμένη καὶ γλυκεῖα καὶ μετριόφρων. Τῆς βραχείας καὶ εὐόδου ζωῆς τῆς τὴν ἀνάμνησιν θὰ τηρήσουν ὅλοι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἐπλήγωσε βαθύτατα ἀπελθοῦσα τοῦ κόσμου τόσον ἐνωρίς. Ἡ θεία Τέχνη ἃς ἐνσταλάξῃ παρηγορίαν εἰς τὰ στήθη τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ σπαραγμὸν εἶδε τὴν μητέρα τὴν ἀγαπητὴν ἀφιπταμένην ἐκ τῆς νεοσσιᾶς καὶ ἀπορφανίζομένους τοὺς νεοσσούς τῆς.

Δὲν εἶνε πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν υἱοὶ κλέπτουν τοὺς πατέρας τῶν ἢ τὰς μητέρας τῶν. Ὅταν νέος διαφθειρόμενος ἐκ τῶν πρώτων τῆς ζωῆς ἀπολαύσεων, ἐπιθυμεῖ ἀντὶ παντὸς νὰ τὰς ἐξῆκολουθήσῃ καὶ δὲν ἔχει τὰναγκαῖα χρήματα, τί θὰ κάμῃ; Ὅθι κλέψῃ—καὶ θὰ κλέψῃ πρῶτον ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὅποιοι εἶνε φυσικὸν νὰ μὴ θεωρήσουν ἔγκλημα τὴν πράξιν καὶ ἀποκαλυπτομένην νὰ τὴν συγχωρήσουν. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικὸν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ὑπάρχουν βλέπετε καὶ ἐξαίρεσεις. Μία μήτηρ τελευταίως κατήγγειλεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν υἱὸν τῆς, νεαρὸν φοιτητὴν, ὅτι τῆς ἐκλεψε κατὰ καιροὺς χιλίας δραχμάς. Τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη, διὰ νὰποσύγῃ δὲ τὴν καταδίωξιν ὁ υἱὸς προσποιήθη καὶ ἴσως προσποιεῖται ἀκόμη τὸν παράφρονα.

Εἴκοσι φίλοι πηγαίνουν νὰ φωτογραφηθοῦν μαζὶ ἐν συμπλέγματι. Ὁ φωτογράφος διατάσσει:

— Ὅλων τὰ μάτια νὰ εἶνε γυρισμένα κατὰ τὴν τρύπα τῆς μηχανῆς.

Καὶ ἐκ τῶν φωτογραφουμένων κάποιος:

— Μὰ χωροῦν, ἀδερφέ, νὰ περάσουν σαράντα μάτια ἀπὸ τόση τρυπίτσα!

